

Sagen dennegang fremmes, thi der er ingen Forandring foregaaet siden sidst, de samme Grunde, som dengang vare tilstede for Sagens Behandling, ere det ogsaa nu. Nag'tet den Modstand, Forslaget kunde møde fra de forskjellige Sider, vil jeg dog ikke opgive Haabet om, at vi kunne enes om et Forslag, som virkelig paa en værdig og fyldestgjørende Maade kunde svare til de Fordringer, der kunne gøres med Hensyn til Pressefriheden; thi jeg hører aldeles ikke til dem, som ville, at man ved denne Lov alene skal spørge, om man faaer en meer eller mindre utaaelig Tilstand; jeg vil, at der skal spørges, ikke om hvad der er taaleligt, men om hvad der er rigtigt.

J. M. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand, som først tog Ordet i Anledning af det Forslag, han har været med at bringe ind i Thinget, gjorde meget rigtig opmærksom paa, at man ved Bedømmelsen af, hvorvidt man skal lade denne Sag fremmes videre, bør gaae ud fra at sammenligne den nærværende Tilstand med den Tilstand, som vilde indtræde, naar det forelagte Lovudkast blev Lov. Deri er jeg fuldkommen enig med ham; men naar vi alligevel komme til et forskelligt Resultat, ligger dette i den Omstændighed, at, naar den ærede Rigsdagsmand, og jeg troer, at kunne sige, vore Jurister overhovedet tale om den nærværende Tilstand, saa tale de om den, som den findes i de Love, der kunne siges endnu at bestaae, medens vi Andre ere lidt mere tilbøjelige til, naar vi tale om den nærværende Tilstand, at tale om den, som den fremtræder i Livet. Nu er jeg fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand i, at naar man tager den gamle Anordning for sig og lægger dette Udcast ved Siden, saa vil der indtræde en bedre Tilstand efter dette Udcast, naar det blev Lov, end der bestaaer efter den gamle Anordning, forsaavidt de begge blive brugte paa lige Maade, og i denne Henseende kan han domme med Sikkerhed, da han har begge Lovene liggende for sig. Men naar han derimod vil gaae ud fra den nærværende Tilstand i Livet, saaledes som den factisk er, og sammenligne den med den Tilstand i Livet, som vilde fremkomme, naar dette Udcast udkom som Lov, aa siger jeg, at en saadan Sammenligning

ikke lader sig gjøre; thi det lader sig aldeles ikke beregne, hvorledes den virkelige factiske Tilstand vilde blive, efterat en saadan Lov var udkommen. Man kan gjøre sin Beregning sikkert, vi Andre, som see paa Livet, kunne ikke gjøre vor Beregning; vi ere tilfredse med den factiske Tilstand, vi nu have, men vi kunne ikke beregne, om den Tilstand, som vilde indtræde efter dette Udcast, vilde blive en saadan, at vi ogsaa vilde kunne blive tilfredse med den, eller om vi ikke vilde blive mindre tilfredse med den end med den nærværende. Deraf kommer det, at de 2 forskjellige Ansuelser staae saa stærkt imod hinanden. Vi ønske ingen Forandring i den nærværende factiske Tilstand. Saavidt jeg har hørt, ere de ærede Forslagsstillere og det høitærede Ministerium enige med os heri; vi sige altsaa: saalænge vi ere enige om at være tilfredse med den nærværende factiske Tilstand, hvorfor skulde vi saa gaae hen og foretage en Forandring, som kunde medføre, at den virkelige factiske Tilstand vilde blive en saadan, at vi bleve misfornøiede med den, eller naar vi ialtsald ikke have Sikkerhed for, at den vil blive en saadan, som den nærværende er? Jeg har gjort mig Umage for at stille disse 2 Synspunkter frem ved Siden af hinanden, for at det kunde blive saa klart, som jeg formaaede at gjøre det, hvorfor vi maatte komme til forskellige Resultater med Hensyn til denne Lov. Naar man nu lægger Mærke til, at den ærede Justitsminister nylig erklærede, at han ikke kunde tiltræde dette Lovudkast, saaledes som det nu foreligger, uden at der indtræder yderligere Skærpelser, og naar vi Andre ere enige om, at vi ikke kunne tiltræde en Lov som den foreliggende, uden at der indtræder endnu adskillige Modificationer i en friere Retning, — naar disse 2 forskellige Erklæringer træde imod hinanden, hvad skulde saa bringe os til at fremme denne Sag videre, naar vi dog ere tilfredse med den nærværende Tilstand. Jeg kan sandelig ikke begribe det, og jeg kan ikke see, at vi derved kunne opnaae Andet end at spille Tiden med en heel Deel unyttige Discussioner, saaledes at, naar vi komme til Ende med Sagens Behandling, ville vi, som ikke have faaet vore frie Vædringsforslag an-